

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΙΑΣ ΟΛΟΚΛΗΡΗΣ ΖΩΗΣ

Οδοξασμένος ποιητής Σαντιπλέρ, μās έλεγε ένα βράδυ την ώρα που συγκεντρωμένοι τή λέσχη, καπνίζαμε πούρα και πίναμε λικέρ:

— Γνώρισα πολλές φορές σ'ηζωή μου αυτό που λέγεται θρίαμβος: γνώρισα έρωτες ετυχισημένους που μ' έκαναν να χόσασ άσκρα, έρωτες δυστυχισημένους που άφου με βασάνισαν, μ' έκαναν να χαμογελώ, φίλιες που ό χρόνος τις σκόρπισε, θεατρικές κ' έκδοτικές έπιτυχίες και κοινοβουλευτικές έπιτυχίες ακόμα στη Βουλή, γιατί ήμουν άρκετά χρόνια βουλευτής έλαβα πλήθος άρωματισμένα γραμματικά θαυμαστριών και μοχθηρές άνομιμες έπιστολές κακεντρεχών και ζηλότυπων ανθρώπων. Όλ' αυτά, έρωτες, έπιτυχίες, τιμές κ' αυτή ακόμα ή μαυρή ζήλεια των άνόνημων έπιστολογράφων, θα ήσαν άρκετά για ν' άποτελέσουν αυτό που λέγεται κοινώς ένα ετυχισημένη ζωή — δηλαδή μια ζωή λιγώτερο δυστυχισημένη από των άλλων — άν είχα πραγματοποιήσει ένα όνειρο, άν είχα άγγειξει με τό χέρι μιά χαρά που τη λαχτάρησα κάποτε... άν είχα μπορούσει — θα γελώσατε ίσως με μένα, μά δέν πρέπει να γελή κανείς με κανένα όνειρο, με καμμία φιλοδοξία, με κανένα ιδανικό—άν είχα μπορούσει ν' άνέβω...

— Στις Πυραμίδες: τόν δέικοψε κάποιος από μās γελώντας.

— Όχι, στο άμαξάκι με τις κατοίκες! άπάντησε σοβαρώτατα ό Σαντιπλέρ.

Κι' έπειδή έμεις άρχισαμε να γελάμε μ' άπορία, πρόσθεσε:

— Ναι, ναι, στο άμαξάκι με τις κατοίκες. Σ' αυτό τό άμαξάκι που θα τό είδατε κάποτε κι' έσεις στα Ήλυσια Πεδία να μεταφέρη από τό ένα σύδεντρο στο άλλο, τό χαριτωμένο φορτίο του, που τό άποτελούσαν κατόξανθα και τριανταφυλλένια παιδάκια. Τό άμαξάκι με τις κατοίκες! Αυτό ήταν σ' όλόκληρη τή ζωή μου τό όνειρό μου! Κι αυτό τό όνειρο δέν μπόρεσα ποτέ, ώ! ποτέ, να τό ίκανοποιήσω... Δέν άνέβηκα ούτε μιά φορά στη ζωή μου, στο άμαξάκι με τις κατοίκες...

Τό είδα για πρώτη φορά σέ μιά από τις δεινροστοχιές του κήπου του Λουξεμβούργου, μιά μακρυνή, πολύ μακρυνή μέρα, χαμένη πειά μέσα στο χρόνο. Είχα έρθει τότε για πρώτη φορά από τήν μακρυνή μας έπαρχία στο Παρίσι μαζί με τή μητέρα μου, ή όποία είχε να κανονίσει στην πρωτεύουσα μαρινές έπειγουσες έγασίες της. Τό είδα να τρέχει, να πετά ή μάλλον, μέσ' άπ' τις καταπράσινες φυλλωσιές, ένώ τά κουνουδάκια του χτυπούσαν χαρούμενα σάν πασχαλινές καμπάνες... Στην έδρα του άμαξά καθόταν ένα παιδάκι με ψάθινο καπέλλο και με σακκάκι από γαλάζιο βελούδο... Κρατούσε καλά τά χαλινάρια κι' έκανε κάθε τόσο «στράκες» με τό καμτσίκι του.

— Ό! μαμά! φώναξα με λα χτύρα. Θέλω κι' έγώ ν' άνέβω στο άμαξάκι αυτό.

Μά ή φτωχή μου μητέρα ήταν βιαστική εκείνη τήν ήμέρα—ήθελε να πάη σέ κάποιο συμβολαιογράφο—και μου άπάντησε με γλυκύτητα:

— Άδριο, παιδί μου.

— Όλη εκείνη τή νύχτα, ως τήν άλλη μέρα τό πρωί, όνειρευόμουν τήν ετυχία που μου είχε ύποσχεθή ή μητέρα μου: Τό άμαξάκι με τις κατοίκες!

Στον ύπνο μου άκουνα να χτυπούν τ' άσημένια κουνούνια του και τό καμτσίκι καθώς τό χτυπούσε στον άέρα ό μικρός άμαξάς με

τό βελουδένιο σακκάκι...

“Έβλεπα τόν έαυτό μου καθισμένο με τ' άλλα παιδάκια πίσω, χαρούμενο κι' ετυχισημένο να ξεφωνίζω: «Χόπ! Χόπ!»

Μά άλλοιμονο...

“Η άλλη μέρα—αυτή ή «άλλη μέρα» που ό άνθρωποσ τήν περιμένη σ' όλη του τή ζωή, ως τή μαυρή τρύπα του τάφου—άνέτειλε πάνω άπ' τήν παιδίστικη άναμονή μου, τή γεμάτη πυρετό. Θεέ μου! Έκείνη τήν ήμέρα έβρεχε στο Παρίσι! Έλεφετε μιά θλιβερή βροχή, γκρίζα, άδυσώπητη... Και τό άμαξάκι με τις κατοίκες, δέν φάνηκε καθόλου εκείνη τήν ήμέρα στον κήπο του Λουξεμβούργου.

Τι τραγωδία! Και τή μεθεπομένη και τήν άλλη μέρα ακόμα ό ήλιος δέν φάνηκε καθόλου...

“Έτσι ξαναφύγαμε με τήν μητέρα μου και πήρα μαζί μου στην πατρίδα μου τό μικρό παράπονο αυτού του άπραγματοποίητου όνειρου. “Όσοο είχα τήν άόριστη έλπίδα ότι θ' άνέβω κάποια μέρα στο άμαξάκι με τις κατοίκες.

“Έλεγα μέσα μου, «Θά ξαναγύρισω κάποτε στο Παρίσι, και στο Παρίσι θα ξαναβρώ τό άμορφο άμαξάκι, τό άμαξάκι με τις κατοίκες».

Μά δέν άνέβηκα ποτέ μου...

Καθίνας μας έχει τή μουσική κι' άπραγματοποίητη φιλοδοξία του. Η δική μου φιλοδοξία ήταν αυτή: Ένας περιπατος με τό μικρό άμαξάκι κάτω από τό δένδρο ενός πάρκου του Παρισιού.

Όταν ξαναγύρισα στο Παρίσι για να σπουδάσω, ήμουν πειά πολύ μεγάλος για ν' άνέβω στο άμαξάκι με τις κατοίκες, θα γινόμουν γελοίος άν μ' έβλεπαν να στριμώγνομαι άπάνω σ' αυτό με τό ξανθά εκείνα παιδάκια.

Μεγάλωσα και γέρασα, μά ποτέ δέν άνέβηκα στο άμαξάκι με τις κατοίκες. Φταίω όμως κ' έγώ γι' αυτό, γιατί ένώ ή έπιθύμια μου μ' έσπρωχνε, ή ντροπή μου με συγκρατούσε.

“Έλεγα μέσα μου: «Ένας ποιητής που τό έργα του παίζονται στην Γαλλική κωμωδία, ένας άκαθηματικός, ένας κύριος που όλοι τόν θεωρούν σοβάρ, πως είναι δυνατόν ν' άνεβή στο άμαξάκι με τις κατοίκες;»

“Έτσι δέν άνέβηκα ποτέ! Κ' έβλεπα πάντοτε να περνά, σάν σέ μιά όπτασία ειρωνική, τό αίώνιο, τό γ'ητευτικό, τό θριαμβευτικό άμαξάκι με τις κατοίκες, μ' ένα σωρό παιδάκια έπάνω, με τά γέλια τους και τά ξεφωνητά τους!

Και τό γηρατειά ήσαν. Δέν έχω πειά πολλά όνειρα, δέν έχω πειά παρά άναμνήσεις και, για να είμαι ειλικρινής, θα εύλογοΰσα τή μοίρα μου, άν σέ όλες τις χαρές που μου έδωσε, έπρόσθετε κι' αυτή τή μεγάλη ετυχία: τό άμαξάκι με τις κατοίκες. Άλλοιμονο! Θα τελειώσω τή ζωή μου σάν τους Τούρκους πιστούς που λαχταρούσαν σ' όλη τους τή ζωή να πάνε στη Μέκκα και δέν έβγιναν ποτέ. Θα πεθάνω χωρίς ν' άνέβω στο άμαξάκι με τις κατοίκες.

“Η δυστυχία τής ζωής μας στη γή είναι ότι όλοι μας παίρνουμε μέσα στις τέσσερες σάνδες του φρενέτου μας, κάποιο όνειρο άπραγματοποίητο, κάποια άπογοήτευσι που μās βασανίζει σ' όλη μας τή ζωή, σάν πληγή άγιάφρευτη. Όλοι μας έχουμε από

(‘Η συνέχεια εις τήν σελίδα 1875)

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΚΑΚΕΚΤΥΠΟΙ

Και ό κ. 'Αντώνιος Μπενάκης... ό δεύτερος μετά τόν Κάιζερ κλωστομύσταξ θνητός.

‘Ο πάντοτε... άνηθρός και πάντοτε βλοσυρός, αλλά και πάντοτε καλός κ' άγαθός πρόεδρος ής Βουλής κ. Χιζιάλαμπος Βοζίκης. (Σμίτσια τού κ. Σοφ. 'Αντων άδη)